

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Alicja Wiśniewska
-----------------	-----------------------

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2018 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa easyDebt Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko T. G. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda easyDebt Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Zamkniętego z siedzibą w W. od wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 28 lutego 2018 roku, sygn. akt I C 1962/17

I. Zmienia w części zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) w punkcie II. zasądza od pozwanego T. G. (1) na rzecz powoda easyDebt Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 3 248,17 zł (trzy tysiące dwieście czterdzieści osiem złotych 17/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- a) 942,61 zł od dnia 17.08.2017r. do dnia zapłaty;
- b) 126,70 zł od dnia 17.08.2017r. do dnia zapłaty;
- c) 126,70 zł od dnia 17.08.2017r. do dnia zapłaty;
- d) 126,70 zł od dnia 17.08.2017r. do dnia zapłaty;
- e) 126,70 zł od dnia 17.08.2017r. do dnia zapłaty;
- f) 1 772,23 zł od dnia 04 grudnia 2017r. do dnia zapłaty,

oddalając powództwo w pozostałym zakresie;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 175,10 zł (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt pięć złotych 10/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 550 zł (pięćset pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu przed Sądem II instancji, w tym kwotę 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Alicja Wiśniewska

UZASADNIENIE

Powód easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystąpił przeciwko T. G. (1) z pozwem o zapłatę kwoty 10.821,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie domagał się zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powód podał, że na podstawie umowy cesji wierzytelności nabył od Banku (...) S.A. wierzytelności w stosunku do T. G. (2) z tytułu umów bankowych: z dnia 26.04.2012r. o nr (...) i z dnia 18.01.2013r. o nr (...). Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz Banku płatności w sposób przewidziany w umowach. W związku z powyższym Bank wypowiedział umowy, które uległy rozwiązaniu i roszczenie względem pozwanego stało się całości wymagalne.

Powód wskazał, iż na dochodzoną niniejszym pozwem kwotę roszczenia w wysokości 10.821,50 zł składa się: niespłacona należność główna w kwocie 8.360,05 zł, opłaty, prowizje i koszty w kwocie 88,65 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne wraz ze skapitalizowanymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w kwocie 2.372,80 zł. Pozwany T. G. (1) - po doręczeniu mu odpisu pozwu przed rozprawą wyznaczoną na dzień 25 października 2017 roku - nie zajął merytorycznego stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy w Suwałkach wyrokiem zaocznym z dnia 25.10.2017r. uwzględnił żądanie zawarte w pozwie - w całości.

W określonym prawem terminie pozwany T. G. (2) wniósł sprzeciw od ww. wyroku zaocznego, zaskarżając go w całości oraz domagając się jego uchylenia i oddalenia powództwa wobec przedawnienia i nieudowodnienia roszczenia. W sprzeciwie pozwany, że dokumenty złożone wraz z pozwem są kserokopiami nie potwierdzonymi w wymagany sposób. Pozwany wniósł nadto o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności, wskazując, iż jego niestawiennictwo a rozprawie było niezawinione, gdyż przebywał poza miejscem zamieszkania w okresie doręczenia mu odpisu pozwu i zawiadomienia o terminie rozprawy.

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2018r. Sąd Rejonowy w Suwałkach, w sprawie sygn. akt I C 1962/17 uchylił wyrok zaoczny z dnia 25 października 2017r. i powództwo oddalił.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

Dnia 26 kwietnia 2012 roku T. G. (1) i Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarli umowę bankową nr (...), na mocy której T. G. (2) udzielono limitu kredytowego w całkowitej kwocie 7.000,00 zł na okres 2 lat, począwszy od ostatniego dnia miesiąca, w którym umowa została zawarta. Bank zastrzegł w umowie, iż ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia, a w przypadku naruszenia przez Posiadacza postanowień umowy lub utraty zdolności kredytowej- z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia.

Następnie na mocy umowy o kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 18 stycznia 2013 roku Bank (...) S.A. z siedzibą we W. udzielił T. G. (2) kredytu kwocie 5.964,45 zł z terminem spłaty do dnia 17 stycznia 2019 roku. Całkowita kwota do zapłaty na dzień zawarcia umowy wynosiła 10.164,29 zł, na którą składały się: kwota 5.964,45 zł (całkowita kwota kredytu, w tym prowizja z tytułu udzielania kredytu w kwocie 179,01 zł oraz opłata z tytułu ubezpieczeń w kwocie 864,45 zł), całkowity koszt kredytu w kwocie 4.199,84 zł, w tym prowizja z tytułu udzielenia kredytu, która została uwzględniona w całkowitej kwocie kredytu, odsetki od kredytu w kwocie 3.156,38 zł, koszty usług dodatkowych tj. opłata z tytułu ubezpieczeń, która została uwzględniona w całkowitej kwocie kredytu. Kredyt miał być spłacany w 72 miesięcznych ratach równych w wysokości 129,70 zł każda. W związku z niewywiązaniem się przez kredytobiorcę ze zobowiązań wynikających z w/w umowy w wyznaczonym terminie, Bank (...) S.A. z siedzibą we W. pismem z dnia 26.01.2015r. wypowiedział umowę kredytową z dnia 18.01.2013r. i wezwał T. G. (1) do spłaty całej wierzytelności w

terminie 30 dni od dnia otrzymania wypowiedzenia. W piśmie tym wskazano, iż zadłużenie T. G. (1) z tytułu umowy kredytowej z dnia 18.01.2013r. na dzień 26.01.2015r. wynosiło 3.435,90 zł.

W dniu 30 listopada 2016 roku Bank (...) S.A. z siedzibą we W. i easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarli umowę, mocą której pierwszy z w/w podmiotów zbył na rzecz drugiego wierzytelności, które szczegółowo wskazane miały zostać w Załączniku nr 2 do umowy, stanowiącym jej integralną część, w tym wierzytelność wobec T. G. (2) z tytułu umowy kredytu z dnia 26.04.2012r. nr (...) oraz umowy z dnia 18.01.2013r. nr (...).

Pismem z dnia 09 stycznia 2017 roku easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawiadomił T. G. (1) o przelewie wierzytelności oraz wezwał w/w do spłaty zadłużenia w kwocie 10.484,66 zł do dnia 20 stycznia 2017 roku, powołując się przy tym na istnienie zobowiązania z tytułu umów bankowych nr (...) i (...) zawartych z Bankiem (...) S.A.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał, iż żadnych wątpliwości nie budzi w niniejszej sprawie legitymacja czynna powoda. Poprzez przedłożenie umowy cesji wierzytelności, w pełni kompletnej i zawierającej wykaz przejętych wierzytelności, powód wykazał nabycie od cedenta wierzytelności przysługującej mu od pozwanego T. G. (1) z tytułu w/w umów kredytowych. Z mocy zatem art. 509 kc przeszła na niego jako cesjonariusza wierzytelność przysługująca zbywcy wobec pozwanego. Dlatego też nie budzi wątpliwości istnienie zobowiązania przysługującego stronie powodowej.

W związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu, umowa nr (...) z dnia 18.01.2013r. została wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela i następnie wierzytelność została sprzedana powodowi. W przypadku natomiast umowy z dnia 26 kwietnia 2012 roku nr (...) umowa ta została zawarta na czas określony tj. okres 2 lat, który to termin upłynął z dniem 30 kwietnia 2014r. Powód nie przedstawił dowodu na wypowiedzenie tej umowy. Wierzytelność z tytułu tej umowy również została sprzedana powodowi przez pierwotnego wierzyciela.

Sąd Rejonowy podniósł, iż bezspornym w sprawie był gospodarczy charakter roszczenia objętego pozwem. Roszczenie banku o zwrot kwoty wypłaconej jako kredyt pozostaje wszak w związku z działalnością gospodarczą prowadzoną przez tenże bank. W konsekwencji roszczenie strony powodowej, jako związane z prowadzoną przez pierwotnego wierzyciela działalnością gospodarczą, stosownie do treści art. 118 kc podlegało 3-letniemu terminowi przedawnienia.

W związku ze zgłoszonym przez pozwanego zarzutem przedawnienia Sąd Rejonowy uznał, iż zarzut ten okazał się słuszny w przypadku roszczenia powoda wynikającego z umowy kredytowej z dnia 26.04.2012r. nr (...). Skoro bowiem umowa ta została zawarta na czas określony, który to termin upływał z dniem 30.04.2014r., to 3-letni termin przedawnienia roszczenia upłynął z dniem 30.04.2017r., a zatem przed datą 17.08.2017r., kiedy to powód wystąpił do Sądu z pozwem w niniejszej sprawie.

Z kolei w przypadku umowy kredytu z dnia 18 stycznia 2013r. nr (...) zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanego był niezasadny. Umowa ta miała obowiązywać do dnia 17.01.2019r., przy czym na skutek jej wypowiedzenia w dniu 26.01.2015r. zobowiązanie z niej wynikające stało się wymagalne z upływem 30-dniowego terminu wypowiedzenia wynikającego z par. 10 przedmiotowej umowy. Powód nie przedstawił dowodu nadania, bądź doręczenia pozwanemu wypowiedzenia, a pozwany kwestionował fakt otrzymania oświadczenia w tym zakresie. Nie mniej jednak nawet, gdyby przyjąć, że umowa ta została skutecznie wypowiedziana w 2015 roku, to nie upłynął 3-letni termin przedawnienia roszczenia z nią związanego.

W ocenie Sądu Rejonowego roszczenie powoda wynikające z umowy z dnia 18 stycznia 2013r. nie zostało jednak udowodnione w zakresie jego wysokości. Powód w toku procesu nie przedstawił bowiem żadnych dowodów, które pozwoliłyby Sądowi poczynić ustalenia, co do sposobu wyliczenia zobowiązania, terminu płatności poszczególnych rat, a co za tym idzie wysokości dochodzonego roszczenia wynikającego z w/w umowy bankowej. Wskazać przy tym należy, iż w uzasadnieniu pozwu powód podał, iż na kwotę roszczenia objętego pozwem składa się zobowiązanie pozwanego

wynikające z dwóch umów bankowych, jednak nie przedstawił sposobu wyliczenia roszczenia, dla każdej z tych umów osobno.

Sąd Rejonowy podkreślił przy tym, iż złożone przez powoda do akt sprawy dowody w postaci: umowy bankowej z dnia 26.04.2012r. i z dnia 18.01.2013r., harmonogramu spłat kredytu oraz wypowiedzenia umowy kredytu - stanowią jedynie kserokopie dokumentów nieopatrzone podpisem o ich zgodności z oryginałem, a ich walor jako dokumentów zakwestionował w sprzeciwie pozwany. Powołując się na orzecznictwo sądów powszechnych Sąd Rejonowy stwierdził, iż niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Kopie złożone do akt sprawy te nie mogły zatem doprowadzić Sądu do wniosku, że powód nabył wierzytelność dochodzoną pozwem.

Nadto Sąd Rejonowy uznał, iż powód nie dopełnił obowiązku wynikającego z art.6 k.c. i nie udowodnił wysokości roszczenia, stąd też wyrok zaoczny z dnia 25 października 2017r. – należało uchylić i powództwo oddalić (art. 347 kpc).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., zaskarżając go w części, tj. co do kwoty 3 248,17 zł i zarzucając Sądowi Rejonowemu:

1. naruszenie przepisów postępowania:

a) art. 232 k.p.c. przez nieuzasadnione przyjęcie, że strona powodowa nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, w zakresie wysokości i zasadności istnienia zobowiązania strony pozwanej względem strony pozwanej, podczas gdy powód przedstawił dowody wskazując przejście wierzytelności, jak również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, które powinny być uznane za dowody wystarczające do udowodnienia wysokości i zasadności dochodzonego roszczenia;

b) art.233§1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. przez dowolną a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonaną w sposób wybiórczy, a przez to uznanie przez Sąd I instancji, że powód nie udowodnił wysokości i zasadności dochodzonego roszczenia, podczas gdy powód przedłożył do akt niniejszej sprawy dokumenty, które wprost wskazują wysokość i zasadność dochodzonego roszczenia;

c) art.245 k.p.c. w zw. z art.230 k.p.c. przez uznanie, że dokumenty prywatne przedstawione przez powoda nie dowodzą w sposób wystarczający wysokości i wymagalności jego roszczenia i uznanie, że wyłącznie dokumenty urzędowe mogą stanowić wiarygodny dowód w postępowaniu sądowym podczas, gdy z przedłożonych przez powoda dokumentów prywatnych i urzędowych można wywieść zasadność roszczenia dochodzonego pozwem;

d) art. 309 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że przedłożone kserokopie oraz pozostałe dokumenty załączone niepoświadczone z oryginałem nie stanowią dowodu istnienia wierzytelności, jej wysokości oraz wymagalności, podczas gdy w/w kserokopie stanowią inny środek dowodowy;

2. naruszenie prawa materialnego, tj:

a) art. 6 k.c. przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie udowodnił faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym w szczególności w zakresie legitymacji czynnej powoda oraz w zakresie wysokości i zasadności dochodzonego roszczenia, co stoi w sprzeczności z przedłożonymi do pozwu dokumentami;

b) art.194 ust. 1 i 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi przez ich niewłaściwą wykładnię i uznanie, że powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, podczas gdy sam wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu stanowi dowód tego, że określona kwota wierzytelności jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tej księdze zdarzenia.

Wskazując na powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w zaskarżonej części, tj. kwoty 3 248,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od:

- g) 942,61 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- h) 126,70 zł od dnia 18 sierpnia 2017r. do dnia zapłaty;
- i) 126,70 zł od dnia 18 września 2017r. do dnia zapłaty;
- j) 126,70 zł od dnia 18 października 2017r. do dnia zapłaty;
- k) 126,70 zł od dnia 18 listopada 2017r. do dnia zapłaty;
- l) 1 772,23 zł od dnia 04 grudnia 2017r. do dnia zapłaty

oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozstrzygnięcia Sądowi I instancji.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie. Argumentował, iż Sąd I instancji dokonał wnikliwej analizy zebranego materiału dowodowego zebranego w sprawie, wyjaśnił wszystkie okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy i wywiódł z tego prawidłową ocenę prawną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności podniesione w apelacji uprawniają do odmiennej oceny stanu faktycznego i wyciągnięcia odmiennych wniosków od dokonanych przez Sąd Rejonowy.

Roszczenie swoje powód (w zakresie objętym apelacją) wywodził z faktu nabycia wierzytelności wynikającej z umowy o kredyt gotówkowy z dnia 18 stycznia 2013r., nr (...) udzielonej przez poprzemienika prawnego powoda (Bank (...) S.A.) pozwanemu T. G. (1).

Z treści art. 509 § 1 k.c. wynika, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby to się ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. O ważnej i skutecznej umowie cesji wierzytelności można zatem mówić (co do zasady) wówczas gdy dotyczy ona wierzytelności już istniejącej (pod pewnymi warunkami również wierzytelności przyszłej) i gdy powyższa czynność prawna nie sprzeciwia się obowiązującym przepisom, umowie łączącej dłużnika i zbywcę wierzytelności lub właściwości zobowiązania, z którego wierzytelność będąca przedmiotem przelewu wynika. Uwzględnienie żądania powoda uzależnione zatem było od ustalenia, iż umowa przelewu wierzytelności zawarta pomiędzy nim a Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. była zarówno ważna jak i skuteczna.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Nadto, po myśli art. 232 k.p.c., strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Przenosząc powyższe reguły procesowe na grunt sprawy niniejszej stwierdzić należało, że obowiązkiem powoda było wykazanie, iż Bank (...) S.A. zawarł umowę o kredyt gotówkowy z pozwanym T. G. (1), że po stronie dłużnika pozostały nieuregulowane zobowiązania wynikające z tejże umowy, jak również fakt iż powód wierzytelności te nabył od pierwotnego wierzyciela. Przedstawiając umowę o kredyt gotówkowy z dnia 18 stycznia 2013r. wraz z harmonogramem spłat, wypowiedzenie umowy przez Bank (...), umowę przelewu wierzytelności z dnia 30 listopada 2016r. wraz z wykazem wierzytelności, zawiadomienie o cesji wierzytelności z obowiązku tego powód wywiązał się. Zdaniem Sądu Okręgowego przyjęcie przez Sąd Rejonowy, iż powód nie wykazał legitymacji procesowej czynnej do dochodzenia roszczeń wynikających z umowy kredytu gotówkowego z dnia 18 stycznia 2013r., nr (...) wobec pozwanego, jest nieuprawnione.

Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji Sądu Rejonowego, iż z umowy przelewu wierzytelności nie wynika fakt nabycia wierzytelności przysługującej Bankowi (...) S.A. z siedzibą we W. wobec pozwanego. Przedmiot umowy z dnia 30 listopada 2016r. został ściśle oznaczony w punkcie 2. Natomiast w wykazie tabelarycznym złożonym przez powoda widnieje imię i nazwisko dłużnika, numer umowy z której wierzytelność wynika oraz data, które pokrywają się umową faktycznie zawartą przez T. G. (1). Umowa przelewu wierzytelności została złożona z poświadczeniem zgodności z oryginałem, nie była kwestionowana przez pozwanego jak również pozwany nie domagał się złożenia do akt jej oryginału. Zdaniem Sądu Okręgowego o fakcie skutecznego nabycia wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki z dnia 18 stycznia 2013r. świadczy również to, iż powód jest dysponentem kopii tej umowy, jak również innych dokumentów pozwalających na identyfikację dłużnika, tj. harmonogramu spłat, wypowiedzenia umowy. Tym samym przyjąć należało, iż przedmiot przelewu wierzytelności został sprecyzowany, a umowa jako ważna i skuteczna daje powodowi legitymację czynną do dochodzenia roszczeń, których źródłem jest umowa o kredyt gotówkowy z dnia 18 stycznia 2013r.

W tym miejscu należy wskazać na niekonsekwencję Sądu Rejonowego, który w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k.102) wskazał, że żadnych wątpliwości nie budzi w niniejszej sprawie legitymacja czynna powoda. Poprzez przedłożenie umowy cesji wierzytelności, w pełni kompletnej i zawierającej wykaz przejętych wierzytelności, wykazał nabycie od cedenta wierzytelności przysługującej mu od pozwanego T. G. (1) z tytułu w/w umów kredytowych. Z mocy zatem art.509 k.c. przeszła na niego jako cesjonariusza wierzytelność przysługująca zbywcy wobec pozwanego. Dlatego też nie budzi wątpliwości istnienie zobowiązania przysługującego stronie powodowej. Natomiast w dalszej części uzasadnienia (k.103) wskazał, iż kopie dokumentów złożone do akt sprawy nie mogły doprowadzić do wniosku, że powód nabył wierzytelność dochodzoną pozwem.

Z umowy o kredyt gotówkowy z dnia 18 stycznia 2013r. oraz harmonogramu spłat kredytu wynika, iż Bank (...) udzielił T. G. (1) kredytu w całkowitej kwocie 5 964,45 zł na okres do dnia 17 stycznia 2019r. Pozwany zobowiązał się do spłaty kredytu w 72 ratach, każda z nich płatna do dnia 17 – kolejnego miesiąca. Obowiązkiem pożyczkobiorcy była zatem spłata pożyczki, w terminie określonym umową. Skoro pozwany nie wywiązał się z tego obowiązku, a każda z poszczególnych, nie spłaconych rat stała się wymagalna w dacie upływu terminu jej płatności zgodzić się należy z powodem, iż zarówno wysokość zobowiązania jak i jego wymagalność została przez niego udowodniona. Uprawnienie powoda do domagania się zapłaty rat kredytu, których termin zapłaty w dacie złożenia pozwu do Sądu jeszcze nie upłynął wynika z faktu wypowiedzenia umowy wobec zaprzestania jej realizacji przez pozwanego. Mając na uwadze obowiązki stron wynikające z umowy o kredyt gotówkowy – obowiązek kredytobiorcy do spłaty rat kredytu - to pozwany kwestionując wysokość roszczenia wynikającego z umowy nr (...) winien wykazać w jakim zakresie obowiązek ten zrealizował. Tymczasem pozwany poza twierdzeniami, iż kwestionuje wysokość roszczenia dochodzonego pozwem nie wykazał w jakiej wysokości spełnił roszczenie wynikające z w/w umowy. Nie przedstawił potwierdzenia wpłaty którejkolwiek z rat, zapłaty której powód domagał się. W tych okolicznościach, przy uwzględnieniu dokumentów prywatnych w postaci umowy o kredyt gotówkowy, harmonogramu spłat kredytu oraz wypowiedzenia umowy, w którym pożyczkodawca określił wysokość wymagalnych roszczeń, roszczenia powoda uznać należało za udowodnione tak co do wysokości jak i wymagalności. Podkreślenia przy tym wymaga, iż pozwany kwestionując dokumenty prywatne powoda złożone w formie kserokopii nie kwestionował faktu zawarcia umowy o kredyt gotówkowy w dniu 18 stycznia 2013r., wysokości kredytu uzyskanego od Banku (...) S.A. jak i terminu jego spłaty. Stąd też dokumenty prywatne złożone do akt sprawy w formie kserokopii mogły stanowić podstawę ustaleń w sprawie jako inny środek dowodowy.

Uwzględniając wszystko powyższe Sąd Okręgowy na zasadzie art.386§1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i uwzględnił roszczenie powoda, którego źródłem była umowa o kredyt gotówkowy z dnia 18 stycznia 2013r. zawarta pomiędzy pozwanym a poprzednikiem prawnym powoda.

W przedmiocie kosztów procesu przed Sądem I instancji Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art.100 k.p.c., rozdzielając je stosunkowo między stronami. Ponieważ powód przed Sądem I instancji wygrał sprawę w 30%, w takim zakresie przysługuje mu zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wysokość których ustalono na

podstawie §2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., ustalając wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.). .

SSO Alicja Wiśniewska